

2 adventná C 2021

AI Začiatkom septembra som cestoval na duchovné cvičenia do Vidinej pri Lučenci. Keďže som bol veľa rokov v zahraničí, zvedavo som sa díval čo sa kde zmenilo. Najviac ma oslovila rozostavaná diaľnica medzi Zvolenom a Lučencom vo veľmi členitom teréne. Uvedomil som si koľko prípravy, umu, práce, organizovania, plánovania, disciplíny a harmonizácie síl to dá, aby v tom členitom horskom teréne raz mohla byť pohodlná diaľnica. KE Podobne predchodca Ježiša svätý Ján Krstiteľ, citujúc slová proroka Izaiáša, vyzýva: „Pripravte cestu Pánovi...”

DI Ján Krstiteľ všetkým pripomína, že sa blíži historické naplnenie dejín spásy. A na takú chvíľu je treba byť skutočne pripravený. Dá to veľa prípravy, umu, práce, organizovania, plánovania, disciplíny a harmonizácie síl, aby každý človek bol dobre pripravený na ten historický okamih.

PAR Niektoré preklady Lukášovho evanjelia však nepoužívajú slovo „pripravte“, ale slovo „pripravujte cestu Pánovi“. Tento preklad chce zdôrazniť nie len jedno-rázovú prípravu na jednu udalosť. Ide tu o stále pripravovanie sa na stretnutie s Pánom. Toto pripravovanie má v sebe obsahovať všetko to, čo v konečnom dôsledku spôsobí poriadok a harmonizáciu vzťahu s Bohom, s blíznymi, so svetom a so sebou samým. A to je poriadne náročná vec. Ako o tom svedčí tento príklad.

MY Joseph McDonald takto rozpráva o pravde stálej prípravy: „Mal som sedemnášť rokov a bol som zmätený. Ako katolík od narodenia som chodil na svätú omšu len preto, lebo som musel, pokým som býval pod otcovou strechou. Povedali mi, aby som chodil každý týždeň do kostola, ale nikdy som nevedel, prečo je to také dôležité. Bolo to len márnenie času. Moje prvé veľké životné zlyhanie ma nahnevalo. Pýcha mi však šepkala, že nepotrebujem spoveď. Presviedčal som sám seba, že sa necítim vinný za hriechy, čiže chodiť na spoveď je tiež len veľkým márnením času. Hnev sa vo mne stupňoval a urobil som ďalšie zlé rozhodnutia. Nachádzal som sa v úbohom stave. Vo svojom úbohom stave som sa však vôbec nechcel vrátiť k viere. Túžil som po studni šťastia, ktorú som mal ako dieťa. Vyskúšal som veľa starých praktík, ale všetko viedlo do slepej uličky. Napokon som bol nútený uvidieť svoje pravé „ja“ a priznať si, že sa mýlim. Nemal som inú možnosť, len sa vrátiť do Cirkvi. Vedel som, že som sa odvrátil o 180 stupňov od Boha, ale teraz som si uvedomil, že ak Boh naozaj

existuje, potom mi on sám môže pomôcť. Chodil som na svätú omšu s odlišným postojom. Venoval som pozornosť tomu, čo sa deje. Chcel som niečo mať zo svätej omše a možno praktizovať svoju vieru. Zistil som, že musím stratiť svoje hriechy. Bol som vinný a vedel som to. Modlil som sa k Bohu o odpustenie osamote, ale to viedlo len k pocitu, že sa moja vina zmenšuje, ale nebola odstránená. Vedel som, že musím ísť na spoveď. Veľmi som sa bál a bol som v rozpakoch, keď som si pomyslel na hriechy, ktoré som spáchal. Veľmi som sa hanbil, ale vedel som, že Boh ma žiada, aby som urobil tento veľký a veľmi osobný krok. Dôveroval som Ježišovi počas predchádzajúcich týždňov a musel som mu dôverovať aj teraz. Poradil som sa s katolíckym priateľom, ktorý bol podľa mňa dobrým príkladom pre mňa, lebo pravidelne chodil na spoveď. Opäť som sa naučil, ako sa spovedať, pretože som od prvej spovede nebol v spovednici a nebol som si istý, ako sa to robí. Dostal som potrebné informácie a s veľkou hanbou som vstúpil do spovednice. Uľavilo sa mi, lebo kňaz bol veľmi chápatelný. Bol veľmi príjemný a veľmi citlivý na moje rozpaky. Skrze neho rany môjho srdca a duše konečne dostali liečbu, ktorú potrebovali. Zvyšky mojich hriechov ostali ako jazvy, ale napokon časom vybledli. Aj po spovedi som spáchal zopár smrteľných hriechov, pretože som bol závislý. Ale postupom času a každo-týždennej spovede sa aj tieto hriechy odstránili. Počul som, ako kňaz komusi povedal, že spoveď je ako antibiotikum. Niektoré hriechy nemožno vyliečiť jednorazovou spoveďou. Vyžaduje sa niekoľko spovedí. V mojom prípade som chodil na spoveď každý týždeň sedem rokov. Naďalej prijímam sviatosť zmierenia raz týždenne, hoci som nespáchal žiaden smrteľný hriech. Nôž, ktorý je tupý, je zbytočný. Nôž sa môže naostriť, ale je oveľa ťažšie naostriť tupý nôž, aby bol ako nový. Prečo ho teda nenaostriť po každom použití? Takto bude vždy pripravený na použitie. Spoveď je základnou sviatosťou pre moju vieru. Pôda je konečne vlhká a jemná, aby semeno viery mohlo rásť. Je to semeno, ktoré Boh zasial do mojej duše už dávno a vyrástla z neho celá záhrada. Skrze sviatosť zmierenia sa opäť teším z lúčov posväcujúcej milosti, na ktorú som sa vždy spoliehal ako dieťa.“

ADE Využime dni adventu. Pokúsme sa urobiť si poriadok v živote, lebo to je najlepšia príprava na osobné stretnutie s Pánom. Amen.